

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: L. M.**, zastoupeného JUDr. Lubomírem Pánikem, advokátem, se sídlem v Ústí nad Labem, Masarykova 43, **proti žalovanému: Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem**, ul. Velká Hradební 61, Ústí nad Labem, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2009, č.j. 3080/09-1100-505275,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2009, č.j. 3080/09-1100-505275, jímž bylo zamítnuto odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Ústí nad Labem (dále jen „správce daně“) ze dne 11.2.2005, č.j. 34667/05/214911/0237, kterým byla žalobci dodatečně doměřena daň za rok 2000 ve výši 22 813,- Kč.

V žalobě konstatoval, že na základě smlouvy o dílo provedla společnost Fasko spol. s r.o. v likvidaci pro žalobce určité práce. Žalobce uhradil cenu díla na platební místo určené společností Fasko spol. s r.o. v likvidaci. Je nesporné, že šlo o účet, který je účtem společnosti Fasko spol. s r.o. v likvidaci a bylo žalobcem požadováno doložení tohoto účtu a případné úvěrové smlouvy a doložení potvrzení banky o tom, že účet na který došla platba, byl účtem společnosti Fasko spol. s r.o. v likvidaci. Tento důkaz proveden dle žalobce nebyl. Žalobce nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že nebyl prokázán žádný vztah mezi žalobcem

a společností Fasko spol. s r.o. v likvidaci, na základě něhož by byl žalobce povinen zaručit zaplacení závazků společnosti Fasko spol. s r.o. v likvidaci. Žalobce jako ručitel jednou platbou uhradil zároveň závazek ze smlouvy o dílo i svůj závazek ručitele za úvěr tím, že uhradil cenu díla na úvěrový účet banky. Žalobce dále v žalobě zrekapituloval, že zakoupil od státního podniku Boviga Chuděrov hnojné a silážní plato Lipová na základě kupní smlouvy ze dne 16.1.1996. Na tomto platu byly zjištěny ekologické závady. Společnost Fasko spol. s r.o. v likvidaci byla ze smlouvy o dílo zavázána provést na tomto platu sondy, vyčistění potřebných částí pozemku, zprovoznění jímky a kanalizace pro odtok vody a další nutné práce. V podání ze dne 17.12.2008 byly navrhovány důkazy týkající se úvěrové smlouvy, výzvy k zaplacení úvěru ručitelem a potvrzení banky o charakteru platby. Ve vyjádření ze dne 6.3.2009 je konkretizována souvislost mezi úvěrovou smlouvou, smlouvou o dílo a provedenými pracemi na něž žalobce odkazuje. Správce daně zcela vynechal vyhodnocení závazku provozní jednotky z hlediska vlivu na životní prostředí z roku 1996 a z roku 1999, které potvrzuje, co je třeba s uvedeným platem provést. Žalobce jednoznačně určil plnění závazku za smlouvu o dílo, protože i ručitelský závazek se vztahuje k povinnosti plnit věřiteli nebo za věřitele, kterým byla společnost Fasko spol. s r.o. v likvidaci. Pokud žalobce postupoval v souladu s ustanovením § 330 odst. 1 obchodního zákoníku, plnil smlouvu o dílo, bylo to jeho právo a tato volba měla být respektována i žalovaným. Žalobce navrhoval jako další důkazní prostředky výslech žalobce k okolnostem uzavírání smlouvy, provádění díla, důvodů pro toto dílo a fakturace, dále navrhoval provést místní šetření a vyslechnout zpracovatele ekologického auditu. Žalovaný porušil ustanovení § 50 odst. 3 věta první a druhá zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, (dále jen „ZSDP“), neboť měl přihlídnout i ke skutečnostem odvolatelem neuplatněným, které vyšly najevo v průběhu odvolacího řízení. Bylo třeba ověřit, zda mezi žalobcem a společností Fasko spol. s r.o. v likvidaci existoval právní vztah podle kterého byl žalobce povinen zaručit uhrazení závazků společnosti Fasko spol. s r.o. v likvidaci, které vznikly provozem společnosti, což je nesporný daňový výdaj. V daném případě žalobce splacení závazku za společnost Fasko spol. s r.o. v likvidaci splnil tím, že zaplatil cenu podle smlouvy o dílo, což je daňově uznatelným výdajem. Žalobce dále odkázal na ustanovení § 16 ZSDP, který neumožňuje žalovanému ani správci daně měnit ekonomickou povahu vztahu. Žalovaný i správce daně svým postupem porušili ustanovení § 2 odst. 3, odst. 7, § 31 odst. 2, odst. 4 a odst. 8 ZSDP, což vedlo ve svém důsledku i k porušení hmotněprávní normy uvedené v § 23 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, (dále jen „ZDP“).

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Po stručné rekapitulaci dosavadního řízení uvedl, že co se týká návrhu žalobce na doplnění dokazování odvolacího řízení o úvěrovou smlouvu, výzvou k zaplacení úvěru ručitelem, potvrzení banky o charakteru platby, tak žalovaný uvádí následující. Dne 4.7.2008, výzvou č.j. 157602/08/214931/1062, byl žalobce vyzván k prokázání daňové účinnosti předmětného výdaje ve výši 71 310,50 Kč. Po opakovaném prodloužení lhůty k žádosti žalobce, tento až dne 27.11.2008 předložil při ústním jednání správci daně kopii smlouvy o dílo ze dne 13.3.1998 a dne 17.12.2008 doplnil odvolání o jiné důkazní prostředky. V rámci doplnění odvolacího řízení byl žalobce vyzván dne 27.1.2009, výzvou č.j. 14353/09/214931/201062, k předložení uvedených důkazních prostředků, tyto však nepředložil ani jiným způsobem neprokázal, že platby na úvěrový účet společnosti Fasko spol. s r.o. v likvidaci byly provedeny v návaznosti na dodavatelsko odběratelský vztah se společností Fasko spol. s r.o. v likvidaci. Absenci důkazů na straně žalobce nelze považovat za pochybení správce daně. Jak dokládá spisový materiál, žalobce měl dostatek času k předložení důkazních prostředků, neboť od doručení výzvy k jejich

předložení do vydání žalobou napadeného rozhodnutí uplynulo osm měsíců. Žalovaný poukázal na rozložení důkazního břemene v daňovém řízení a konstatoval, že správce daně prokázal ve smyslu ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) ZSDP existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost a úplnost účetnictví. Důkazní břemeno přešlo na žalobce, avšak ten jej neunesl. Žalovaný v rámci odvolacího řízení neshledal žádné pochybení v postupu správce daně.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si vyžádal u žalovaného spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Daňové řízení, které je nyní předmětem soudního přezkumu, bylo vedeno po vydání rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19.9.2007, č.j. 15 Ca 249/2005-29, kterým bylo rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 18.10.2005 č.j. 16254/05-1100, pro vady řízení zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Žalovanému soud vytkl, že neuvedl, která zjištění ho vedou k závěru o neexistenci žalobcem deklarovaného právního vztahu se společností Fasko spol. s r.o. v likvidaci, na základě něhož měl mít žalobce povinnost zaručit zaplacení závazků společnosti Fasko spol. s r.o. v likvidaci vzniklých jejím provozem. V případě existence takového právního vztahu pak žalovaný nevysvětlil, z jakého důvodu nemohly být v jeho rámci uskutečněny úhrady, které žalobce uvedené společnosti poskytl. Při existenci právního vztahu a poskytnutí úhrad v jeho rámci nerozebral, proč tyto skutečnosti nemají pro posouzení uvedené otázky právní význam. Takové úvahy měl přitom žalovaný v rozhodnutí vyjádřit s ohledem na složitost vztahu mezi žalobcem a společností Fasko spol. s r.o. v likvidaci, který byl v podání ze dne 27. 1. 2005 žalobcem nastíněn.

Žalovaný na základě tohoto rozsudku uložil správci daně dne 24.6.2008 doplnění odvolacího řízení. K výzvě správce daně ze dne 4.7.2008, č.j. 157602/08/214931/1062, předložil žalobce smlouvu o dílo ze dne 13.3.1998 se společností Fasko spol. s r.o. v likvidaci. Dále správce daně vyzval žalobce výzvou ze dne 27.1.2009, č.j. 14353/09/214931/201062, k předložení jím navrhovaných důkazních prostředků prokazujících souvislost mezi úvěrovou smlouvou, smlouvou o dílo a provedenými stavebními pracemi a k prokázání právního vztahu v návaznosti na jednotlivé platby probíhající na úvěrovém účtu společnosti Fasko spol. s r.o. v likvidaci. Tyto však žalobce

nepředložil. K návrhu žalobce správce daně provedl dne 16.2.2009 výslech svědka Ing. J. Š., jednatele společnosti Fasko spol. s r.o. v likvidaci. S vyhodnocením důkazních prostředků správcem daně byl žalobce seznámen v protokole o ústním jednání dne 19.2.2009, po němž následovalo vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Spornou otázkou mezi stranami je, zda výdaje za rok 2000 v celkové částce 71 310,50 Kč byly daňově uznatelnými výdaji podle § 24 odst. 1 ZDP nebo jako splátky úvěru poskytnutého společností GE Capital Bank, a. s. byly podle § 25 odst. 1 písm. b) ZDP z daňově uznatelných výdajů vyloučeny.

Podle § 24 odst. 1 ZDP výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními předpisy. Ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů nelze uplatnit výdaje, které již byly v předchozích zdaňovacích obdobích ve výdajích na dosažení, zajištění a udržení příjmů uplatněny.

Podle § 25 odst. 1 písm. b) ZDP za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely nelze uznat zejména výdaje na zvýšení základního jmění včetně splácení půjček.

K zodpovězení shora uvedené otázky je třeba, tak jak uvádí žalobce, vyjasnit vztahy žalobce a společnosti Fasko spol. s r.o. v likvidaci. Z dosavadního dokazování vyplývá, že byly nejméně trojího druhu. Z vyjádření žalobce ze dne 11.8.2003, z korespondence mezi GE Capital Bank, a.s., žalobcem a společností Fasko spol. s r.o. v likvidaci je patrné, že žalobce vystupoval jako ručitel společnosti Fasko spol. s r.o. v likvidaci, který byl vyzván přípisem ze dne 9.7.1999 ke splnění svého ručitelského závazku. Dne 15.7.1999 žalobce odpověděl, že ručitelský závazek bude GE Capital Bank, a.s. splacen ve splátkách a první splátka bude zaplacená dne 23.7.1999. Žalobce doložil i splátkový kalendář z něhož vyplývá, že celkovou částku 271 310,50 Kč uhradí v 11 splátkách od 27.7.1999 do 31.5.2000. Splátky č. 9-11 v celkové hodnotě 71 310,50 Kč (VPD č. 27 ze dne 19.4.2000 a VPD č. 48 ze dne 16.6.2000) jsou předmětem sporu v tomto řízení. Z výpisu z obchodního rejstříku pak plyne, že žalobce byl od 29.5.1998 do 5.9.2007 i likvidátorem společnosti Fasko spol. s r.o. v likvidaci. Třetí vztah žalobce a společnosti Fasko spol. s r.o. v likvidaci vyplývá ze žalobcem předložené smlouvy o dílo ze dne 13.3.1998, v níž se tato společnost zavázala v průběhu roku 1998 až 2000 provést pro žalobce na silážním platu Lipová a v jeho okolí ve smlouvě o dílo specifikované práce. Ve vztahu k závazkům plynoucím ze smlouvy o dílo je nutno poukázat i na výslech Ing. J. Š., který potvrdil provedení prací na silážním platu Lipová, nicméně mimo jiné uvedl, že fakturace prací byla asi dvakrát, na podzim r. 1999 a potom další rok z jara (v roce 2000), úhrady byly pravděpodobně převodem z účtu. Jednatel společnosti Fasko spol. s r.o. v likvidaci Ing. Š. neuvedl, že by existovala dohoda o úhradě ceny díla přímo na splátky úvěru u GE Capital Bank, a.s.

Daňové řízení je v České republice postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. má i břemeno důkazní. Toto své břemeno daňový subjekt plní v důkazním řízení, které vede správce daně. Podle ustanovení § 31 odst. 9 ZSDP daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. Toto ustanovení však, jak již vícekrát potvrdil Ústavní soud (viz nálezy ze dne 24. 4. 1996, Pl. ÚS 38/95, www.usoud.cz), nedává správci daně oprávnění vyzvat daňový subjekt k prokázání čehokoliv, ale pouze

k prokázání toho, co tvrdí tento subjekt sám. Pravidlo, že v daňovém řízení nese důkazní břemeno daňový subjekt, má některé výjimky, zejména ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) ZSDP, podle něhož správce daně prokazuje existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených daňovým subjektem.

Pokud správce daně zjistí některou okolnost zpochybňující údaje vedené v těchto dokumentech, přechází důkazní břemeno podle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků na daňový subjekt. Ten pak musí prokázat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván. V takovém případě daňový subjekt musí prokázat svá tvrzení a za tímto účelem předložit důkazní prostředky či navrhnout jejich provedení. Pokud takové důkazy prokazují jeho tvrzení, přechází důkazní břemeno podle zmiňovaného ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) ZSDP zpět na správce daně, v opačném případě platí, že daňový subjekt důkazní břemeno neunesl a správce daně tak může vydat v jeho neprospěch rozhodnutí.

Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. Ne každá chyba v účetnictví proto bude způsobovat takto požadovanou intenzitu pochybností; budou to pouze takové nesrovnalosti, jež přímo (nedostatkem spolehlivých informací o konkrétním účetním případě) či nepřímo (celkovou nevěrohodností účetnictví, i když toto na první pohled o konkrétním účetním případě předepsané informace poskytuje) zatemní obraz o hospodaření daňového subjektu. Správce daně je zde povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Jen takto totiž může unést své důkazní břemeno vyplývající z § 31 odst. 8 písm. c) ZSDP.

Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak korigoval svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal. Důkazní prostředky zde budou pravidelně pocházet ze sféry mimo účetnictví a de facto nahradí či doplní nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné účetnictví (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004 - 63, rozsudek NSS ze dne 12. 4. 2006, č. j. 5 Afs 40/2005 - 72, oba na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud již v minulosti vyslovil, že neunesení důkazního břemene žalobcem neznamena, že správce daně má povinnost relevantní důkazy sám vyhledávat (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 7. 2008, čj. 8 Afs 70/2007 - 102, ze dne 28. 4. 2005, čj. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb.NSS, a ze dne 12. 4. 2006, čj. 5 Afs 40/2005 - 72, vše na www.nssoud.cz).

Z výše uvedeného je patrné, že k tomu, aby přešlo důkazní břemeno na daňový subjekt, musí správce daně na základě konkrétních skutečností prokázat vážné a důvodné pochyby o tvrzeních daňového subjektu.

Žalovaný opřel své pochybnosti o závěr, že z předložené smlouvy o dílo nevyplývá povinnost žalobce k úhradě závazků Fasko spol. s r.o. v likvidaci z titulu ručitele a že svědek Š. nepotvrdil tvrzení žalobce o trojstranném vztahu a kompenzaci plateb z povinnosti

likvidátora. Nedošlo k prokázání souvislosti jednotlivých splátek úvěru, které byly dle svědecké výpovědi Ing. Š. hrazeny měsíčně s vyfakturovanými pracemi dle smlouvy o dílo, naopak z ní vyplynulo, že fakturace prací proběhla nezávisle na poskytnutém úvěru. Dle svědecké výpovědi Ing. Š. měly práce probíhat v asi v roce 1999, přičemž dle výpisu ze živnostenského rejstříku zanikla u společnosti Fasko spol. s r.o. v likvidaci činnost k 8.7.1998.

Soud má za to, že žalovaný i správce daně dostatečně prokázaly existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost účetnictví a jiných povinných evidencí či záznamů, vedených žalobcem, dle ustanovení § 31 odst. 8 písm. c) ZSDP, které jasně definoval správce daně ve výzvách žalobci podle § 48 odst. 6 a § 31 odst. 9 ZSDP ze dne 4.7.2008, č.j. 157602/08/214931/1062, a ze dne 27.1.2009, č.j. 14353/09/214931501062. Důkazní břemeno tak přešlo na žalobce, který byl povinen prokázat souvislost plateb ve výši 71 310,50 Kč se smlouvou o dílo a nikoliv pouze s plněním ručitelského závazku. Za situace, kdy je zde několik vztahů žalobce vůči společnosti Fasko spol. s r.o. v likvidaci je na žalobci, aby prokázal, který z výdajů se vztahuje ke konkrétnímu vztahu. Podle § 24 odst. 1 ZDP musí být každý konkrétní výdaj vynaložen na dosažení, zajištění či udržení konkrétního příjmu. V situaci, kdy žalobce sám ve splátkovém kalendáři a v přípise ze dne 15.7.1999 deklaroval, že jako ručitel bude hradit za společnost Fasko spol. s r.o. v likvidaci měsíčně splátky, bylo jen na něm, aby prokázal, že předmětné tři splátky (č. 9-11) v celkové výši 71 310,50 Kč mají jiný právní režim a jedná se o úhradu z titulu platby ceny díla ze smlouvy o dílo ze dne 3.3.1998. Žalobce v této věci navrhl a předložil pouze smlouvu o dílo a k jeho návrhu byl proveden i výslech svědka Ing. Š.. Ani jeden z těchto důkazních prostředků však neosvědčuje tvrzení žalobce o dohodě, že cena díla bude hrazena společností Fasko spol. s r.o. v likvidaci prostřednictvím splátky úvěru. Tuto dohodu by mohl potvrdit právě uvedený svědek Ing. Š., avšak tak neučinil. I když je zřejmé, že byly nějaké práce na silážním platu Lipová provedeny, nebylo žalobcem prokázáno, že jeho výdaj v celkové výši 71 310,50 Kč, spočívající ve splátkách úvěru GE Capital Bank, a.s., nespadá do režimu daňově neuznatelných výdajů zakotvených v ustanovení § 25 odst. 1 písm. b) ZSDP, neboť se nejedná o splátky úvěru (půjčky).

Vzhledem ke shora uvedenému je zřejmé, že nebylo nutné provádět navržené důkazní prostředky vztahující se k provedení díla na silážním platu Lipová (výslech žalobce k okolnostem uzavření smlouvy, místní šetření, výslech zpracovatele ekologického auditu, atd.), neboť rozsah provedených prací by na shora uvedeném závěru o neprokázání úhrady ceny díla na účet společnosti Fasko spol. s r.o. u GE Capital Bank, a.s. nemohl ničeho změnit. Stejně tak nebyl zpochybněn ručitelský závazek žalobce, nebyla však prokázána souvislost mezi platbou za dílo a ručitelským závazkem, přičemž k tomuto aspektu žalobce žádné další důkazní prostředky nenavrhoval.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 26. března 2012

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová